

EAPC - Aprofundim en el procediment administratiu i en el funcionament de les administracions públiques

La notificació en la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (II): les novetats en les notificacions electròniques i en les notificacions en paper

22-02-2017

A la darrera entrada d'aquest blog vam tractar la regulació de les notificacions que conté la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP), especialment des de la perspectiva de la seva incidència en relació amb l'obligació de les persones interessades a relacionar-se amb les administracions públiques per mitjans electrònics i de la preferència de la notificació electrònica per damunt de la notificació en paper.

En aquesta entrada, analitzarem les novetats que la LPACAP ha comportat respecte del règim de notificacions de la Llei 30/1992, i ho farem tractant, d'una banda, les notificacions electròniques i, de l'altra, les notificacions en paper.

Les notificacions electròniques a la LPACAP: disposicions que es contenia majoritàriament la Llei 11/2007

L'article 43 de la LPACAP regula la pràctica de les notificacions electròniques. Ja d'entrada, resulta si més no curiós que, malgrat ser les notificacions electròniques l'opció preferent per la qual ha optat el legislador, la regulació de la seva pràctica la trobem a l'article 43, mentre que la pràctica de les notificacions en paper és regulada en l'article anterior, el 42.

Un cop feta aquesta petita i segurament insignificant reflexió (ja que sembla que el legislador desconfiï de l'èxit de la notificació electrònica i per això regula en primer lloc la notificació en paper), anem a veure que ens diu la LPACAP en relació amb la pràctica de les notificacions electròniques.

En aquest punt, hem de dir que la LPACAP poca cosa nova ofereix respecte de la pràctica de les notificacions electròniques que no digués ja la Llei 11/2007. De fet, la gran novetat de la LPACAP se centra en el que ja vam comentar a l'apunt anterior: la preferència de la notificació electrònica i l'obligatorietat de rebre les notificacions electrònicament a què són i seran subjectes nombrosos col·lectius.

Dit això, la regulació que conté l'esmentat article 43 de la LPACAP, i que gairebé totalment ja disposa la Llei 11/2007, es pot sintetitzar així:

- Les notificacions electròniques, com es requereix de manera equivalent a qualsevol altre mitjà de notificació, han de garantir que es pugui tenir constància de la seva posada a disposició, de l'accés per la persona interessada o del seu representant, de les dates i hores en què s'efectua aquest accés, del contingut íntegre de l'acte que es notifica i de la identitat tant del remitent com del destinatari.
- Les notificacions electròniques es poden dur a terme de dues maneres, que poden ser alternatives o acumulatives a criteri de cada administració: 1) mitjançant compareixença a la seu electrònica de l'Administració o organisme corresponent, i 2) a través de l'adreça electrònica habilitada única. S'entén per comparèixer davant de la seu electrònica l'accés de la persona interessada o del seu representant degudament identificat al contingut de la notificació.
- El moment en què s'entén practicada la notificació electrònica és quan es produeix l'accés al seu contingut.
- Per a les persones obligades a rebre les notificacions electrònicament i per a les que hagin escollit aquest mitjà de notificació, la notificació s'entén rebutjada si transcorren deu dies naturals des de la posada a disposició a la seu electrònica o a l'adreça electrònica habilitada única sense que accedeixi al seu contingut.
- A l'efecte d'entendre complerta per part de l'Administració l'obligació de resoldre i notificar dins de termini, n'hi ha prou que la posada a disposició de la notificació a la seu electrònica o a l'adreça electrònica habilitada única s'efectuï dins del termini que estigui assenyalat com a màxim per resoldre i notificar en cada procediment.

Un cop arribats a aquest punt i tenint en compte que les disposicions de la LPACAP sobre la notificació electrònica estan ja en vigor, el que escau preguntar-se és si les administracions públiques estan preparades i disposen dels mitjans per dur a terme, amb les garanties degudes, les notificacions per mitjans electrònics.

Així, i pel que fa a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, la plataforma de comunicacions E-Notum compleix els requisits exigits per a la pràctica de les notificacions electròniques. A aquest respecte, des de la Secretaria d'Administració i Funció Pública s'estan enllestint les instruccions relatives a l'operativa de les notificacions electròniques, de les quals donarem compte en aquest blog tan bon punt es publiquin.

Les notificacions en paper a la LPACAP: la recepció per persones majors de 14 anys i l'establiment d'uns requisits per al doble intent de notificació que s'ajusten més als temps que vivim

L'article 42 de la LPACAP regula la pràctica de les notificacions en paper, precepte que comença dient, tal com ja vam dir en l'apunt anterior del blog, que totes les notificacions que es practiquin en paper han de ser posades alhora a disposició de la persona interessada a la seu electrònica de l'Administració o organisme perquè hi pugui accedir voluntàriament.

Amb això es constata, com ja dèiem, l'opció del legislador de donar preferència a les notificacions electròniques per davant de les notificacions en paper, malgrat que el fet que les notificacions electròniques siguin opcionals per als destinataris no obligats i que no ho desitgin, seguirà pervivint la notificació en paper, si més no durant els propers anys.

Respecte de la notificació en paper, hi ha tres novetats que incorpora la LPACAP respecte de la Llei 30/1992, que seguidament passo a detallar:

- La disposició que, se la persona interessada no es troba al domicili de notificacions, se'n pot fer càrrec qualsevol persona més gran de 14 anys que es trobi al domicili i faci constar la seva identitat. Aquesta disposició ja havia estat tractada per la jurisprudència, que havia anat admetent com a vàlides les notificacions rebudes per menors d'edat però més grans de 14 anys, en entendre que, no obstant ser menors, gaudeixen de la capacitat per entendre allò que estan fent (rebre una notificació que va dirigida a una altra persona) i les seves conseqüències (que han de fer arribar la notificació a mans del destinatari al més aviat possible). Sobre aquesta disposició, i malgrat les valoracions jurisprudencials a aquest respecte, permeteu-me que, a tall de reflexió estrictament personal, posi en dubte la plena capacitat d'un o una adolescent de 14 anys d'avui per dur a terme amb èxit allò que la recepció de la notificació comporta.

- Amb relació al doble intent de notificació, la novetat és rellevant, i respon a l'adaptació de la llei al modus de vida de les persones en els temps que vivim. La Llei 30/1992 establia que el segon intent de notificació s'havia de dur a terme dins dels tres dies següents i en hora diferent. Aquesta menció a "hora diferent" va comportar no pocs debats doctrinals i jurisprudencials, als quals va posar fi el Tribunal Suprem en la Sentència de 28 d'octubre de 2004 [STS 6914/2004](#), dictada en recurs en interès de la llei en establir que per "hora diferent" s'entenia la notificació efectuada amb seixanta minuts de diferència respecte de l'hora en què s'hagués efectuat el primer intent dins dels tres dies anteriors. Això, a la pràctica, comportava que si el primer intent de notificació s'efectuava en horari matinal, el segon es podia efectuar també en horari matinal, amb l'únic requisit que hi hagués una diferència mínima de seixanta minuts respecte de l'hora del primer intent. Les conseqüències d'això són òbvies: el destinatari que treballa o no es troba al domicili habitualment durant el matí, no hi serà ni a les deu, ni a les onze, ni a les dotze, i si no se'l busca en una altra franja horària no se'l trobarà. I aquesta és la solució que ha adoptat la LPACAP, tot fent cas a alguns pronunciaments judicials que, malgrat la doctrina unificadora del Tribunal Suprem, ja havien assenyalat aquesta solució (algun fins i tot del mateix Tribunal Suprem de data posterior a la de la Sentència de 28 d'octubre de 2004, tot i que *obiter dicta* en haver desestimat el recurs, com és el cas de la Sentència de 10 de novembre de 2004 [STS 7211/2004](#)). Així, amb la LPACAP tenim que el segon intent de notificació s'ha de dur a terme dins dels tres dies següents i en una franja horària diferent, entenent-se per franja horària diferent que si el primer intent s'ha efectuat abans de les 15 hores, el segon s'ha d'efectuar amb posterioritat a les 15 hores, i viceversa, i per garantir l'èxit de la notificació ha de transcórrer, en tot cas, un marge de tres hores entre ambdues notificacions.

- Finalment, la darrera disposició de la LPACAP sobre les notificacions en paper, torna a portar-nos cap al desig del legislador d'anar reduint aquest mecanisme notificador al mínim possible respecte de la notificació efectuada per mitjans electrònics. En concret, estableix la LPACAP que quan una persona interessada no obligada, tot i que hagi optat voluntàriament per ser notificada electrònicament, accedeixi al contingut de la notificació en la seu electrònica (recordem que tota

notificació, encara que s'efectuï en paper, s'ha de posar a disposició de la persona interessada a la seu electrònica), se li ha d'oferir la possibilitat que les notificacions restants en el procediment se li puguin efectuar per mitjans electrònics, ja que ja haurà demostrat la seva capacitat d'accés a aquestes per aquests mitjans. No obstant això, la darrera paraula sempre la té la persona interessada: mentre no passi a ser col·lectiu obligat (recordem també que les administracions poden, reglamentàriament, establir col·lectius de persones físiques obligats si compleixen determinats requisits), l'opció de rebre les notificacions per un sistema o l'altre sempre la té la persona interessada.

Àngel Egea Llanés

Cap de l'Àrea d'Administració, Recursos Humans i Pressupost de l'Oficina Antifrau de Catalunya